

ráž se v protilehlém koutě dvora stříbroleskle protáhla z kohoutu vodovodu.

Ale tím vším Pavlína obírala se jenom proto, aby zapomněla na to, co ještě viděla, nebo raději na toho, kdo viděl ji. Viděl ji, o tom není pochyby. Pavlína hryzla se vzteky sama nad sebou do rtu. Nu, a ten, kdo ji zahlédl, byl onou její druhou myšlenkou, a ten ji k oknu vyvábil od dnešního probuzení.

Je to vůbec úžasné, jaké množství myšlenek bleskurychle a najednou protínalo její mozek, špánkem ještě zmámený. Vzpomněla i na to, proč neslyšela jeho kroky — protože dvůr byl porostlý z pola hustým pažitem — bydleli ve třetím dvoře, první byl dlážděný, druhým vedla jen uprostřed dlážděná cesta a třetím ušlapaná stezka; nejjasněji ale zřela veliký, široký černý klobouk, končitou černou kozí bradou nevidané vlasy, široké plece a počátek zvědavého, dychtivého úsměvu, který platil jí, jehož dokončení ani nevyčkala a před nímž se ukryla.

Na to vše myslila a vzpomněla Pavlína a to vše viděla, když už dávno doznělo rázné bouchnutí skleněnými dveřmi, za nimiž zmizel onen, s tím velkým kloboukem a dlouhými vlasy.

Pavlína rděla se až jí tváře pálily na nahé paži, kam je tiskla. Nával studu, jaký jakživa nepocítila, měl ji k tomu, že zůstala sedět, neviděla dosud nikdy mužské oči tak krutě zvědavě hledět. Slunce do ní z tuha pražilo, a v kleci koupal se Miloušek, až sklenka — jeho lázeň —

zvonila a na šíji Pavlininu stříkaly velké kapky, vzbuzující bodavý pocit mrazení. Byla by tak nejraději studem umřela.

Skleněné dveře, z Pavlíniny ložnice do druhého pokoje vedoucí, otevřely se bez nejmenšího šramotu, jako kdyby byly z vaty, a vkročila obstarožná paní. Pohlédla směrem k lůžku dceřinu, a hned potom na bílou postavu u svých nohou skrčenou, tvář její změnila se výrazem svrchovaného úděsu, otevřela ústa i oči dokořán, a víčky jejich i čelisti to trhlo, jako kdyby se ještě více rozevřítí měly, a matka Pavlínina klesla na blízkou pohovku celou svojí vahou.

„Ježíš Marjá! — to jsem se lekla — Kriste Pane na nebi — duši z těla vystrašíš — nešťastná holka!“ vyrazela ze sebe slabým, přerývaným, zmírajícím dušným hlasem. Byla neobyčejně tělnatá a valným oddychováním všem jejím údům každým oddechnutím na objemu vždy přibýlo. Vypadalo to, jako kdyby vždy poposedla a zas klesla. Nezměrná hrud staré paní se zdvihala a s ní ohromná ramena, hlava kutálela se jí na překypujícím podbradku se strany na stranu.

„Fuj — smrt z tebe člověk může mít — ona si vleze v košili pod okno!“

„Ale nekřičejí tolik, maminko, musí to celej dům vědět?“ kárala jí Pavlína, ačkoli starou sotva bylo na dva kroky slyšet, stále se krčíc na zemi; „to je rámusu, spadla mně sem včera vlásnička, ta koštěná, tak ji hledám, aby ji nikdo